

SF □ med strømmen eller mod strømmen?

Skrevet af: **Anders Lundkvist** | Offentliggjort: 01. september 2008

Stilheden

Der er blevet så stille i SF, siger Gert Petersen lidt bedrøvet i SF-bladet F!

Selv mindes jeg begyndelsen af 80'erne, hvor de faglige, miljøfolkene og kvindegupperne argumenterede på livet løs, og hvor politikken blev afgjort af styrkeforholdene og kompromiserne mellem disse fløje. I dag er - næsten - alle tilsyneladende enige om alt. De, der ikke er, melder sig defaitistisk ud, i stedet for at organisere sig og søge at ændre politikken (netværket om integrationspolitik).

Måske skyldes det, at der ikke er uenighed i partiet og at der mangler diskussionslyst, måske at der ikke længere er fora for diskussion. Tidligere var der et blad med masser af indlæg fra medlemmerne; i F! indforskriver man til tider en kritisk røst, men diskussion - det er der ikke.

Tidligere var der på hjemmesiden et debatforum. Det blev så afløst af blogs for de enkelte folketingsmedlemmer, hvor man kan kommentere små kommentarer fra politikerne; det er der få, der gør, og en samlet diskussion er i hvert fald udelukket. Og det i en periode, hvor SF har oplevet de mest revolutionerende ændringer i mands minde: langt flere medlemmer og vælgere og store ryk i politikken.

Det hedder topstyring, og det giver jo også målelige resultater, i hvert fald i første omgang.

Udlændingepolitikken

I det fælles udspil fra SD og SF blev der gjort meget ud af, at SF freder 24 års reglen og de stramme tilknytningskrav. Men dette er kun to pinde i den stramme udlændingepolitik. I DR2 talte Helle Thorning, som forventeligt, positivt om denne politik, uden at Søvnal følte sig kaldet til at sige noget. Ved en anden lejlighed blev han spurgt om EU-dommen ikke undergravede den danske udlændingepolitik; for et par år siden ville SF-svaret have været 'Jo, heldigvis', men nu fik vi at vide at det er en dårlig idé at flytte om på hele verdens befolkning, og så kan man jo filosofere over, hvad der ligger i det.

En stram udlændingepolitik er en inhuman udlændingepolitik. Den lægger gift for den ellers udmærkede integrationspolitik i det fælles oplæg, for hvem har lyst til at integrere sig i et land, hvor man ved grænsen får at vide at man ikke er velkommen? Måske var det på tide at finde de gamle bluser frem, hvorpå der stod (efter hukommelsen) at 'en fremmed er en ven, du endnu ikke har mødt'. Og så er politikken i øvrigt dybt usolidarisk overfor andre EU-lande såsom Sverige, der har en mere åben politik.

Hvorfor udelukke de radikale?

SF har alle dage været realistisk, og det er godt. Og SF vil magten, og det er også godt. Så lad os se nøgternt på sagen: Er SF's mere midtsøgende politik klog?

Aftalen med SD er ikke et kompromis, men en tilpasning. SF firede på de to punkter, men fik intet til gengæld, for integrationsforslagene var de enige om. Det samme gælder de øvrige politikændringer, som vi har set under og efter valget, fx fredningen af friværdierne. Rene indrømmelser, uden modydelser.

Det kunne man forstå, hvis SF var ude i tovene, og SD stormede frem, men situationen er som bekendt den omvendte. Modsat DF i forhold til V og K fremstår SF, på tværs af de faktiske

styrkeforhold, som halehæng til SD. Det er naturligvis rigtigt, at uden et samarbejde med SD er der ingen fremtid, men omvendt vinder SD aldrig regeringsmagten uden en aftale med SF. Det véd begge parter, så hvorfor blev det ikke et ægte kompromis?

Og hvorfor udnyttede SF ikke partiets traditionelle enighed med de radikale om en mere human udlændingepolitik? I stedet blev de radikale isoleret. Var SF's politik ikke at samle oppositionen? Fra en radikal vinkel kan det vel nu være hip som hap om man samarbejder med VK eller SD/SF, og så er det nat med et regeringsskifte. Hvis SF på udlændingepolitikken havde allieret sig med de radikale, kunne man have presset SD, der jo er aldeles afhængig af SF/RV. Socialdemokraterne véd ikke, hvem de selv er, så det skulle ikke være uoverkommeligt at flytte dem, når magtens betingelser forklares omhyggeligt. Og skulle partiet helt erodere, er skaden efterhånden til at overse. Nogle vil selvfølgelig gå til højre, men mange vil se til venstre, og så vil man begynde at ane en egentlig opposition, dvs. en konstellation, der mener det modsatte af regeringen.

Det er ikke naturgivent at højredrejning er en betingelse for at vinde magten. I Norge vandt Sosialistisk Venstreparti, Arbeiderpartiet og Centerpartiet det sidste valg på et klart venstreorienteret program, og i Tyskland er det SPD der er ved at flytte til venstre, takket være Die Linke's succes. Men det er klart, at hvis oppositionen ikke er et alternativ, men blot en bleg efterligning af regeringen, hvorfor skulle man så stemme på den?

Hvorfor udelukke EU?

Iflg. Orientering på P1 og nu også Mandag Morgen er vor fremmedfjendske udlændingepolitik simpelthen uforenelig med EU.

Venstre - og også SF - bagatelliserede EU-dommen, og Bithé Rønn Hornbæk og andre var oprørte over at domstolen tiltog sig for megen magt i sine fortolkninger. Denne kritik af retliggørelsen af politik, dvs. afpolitiseringen, kan jeg være enig i, men det har jo vist sig, at domstolen i dette tilfælde blot har dømt i overensstemmelse med direktiver, som Danmark har været med til at vedtage. Og hele denne EU-politik kan vi for det første næppe ændre - mon ikke fx Sverige og Tyskland vil modsætte sig det? - og for det andet vil det i givet fald tage uendeligt lang tid. Vor inhumane udlændingepolitik er simpelthen i strid med EU.

For DV giver dette ikke nogen principielle, kun praktiske, problemer, da partiet er modstander af EU, og derfor kan bruge sagen til at fyre op under EU-skepsissen i befolkningen.

For SF burde det heller ikke give anledning til problemer. Partiet er tilhænger af EU, og hvis det også er modstander af Danmarks fremmedfjendske udlændingepolitik, burde det modtages med kyshånd at vor afgivelse af suverænitet forhindrer os i at føre en sådan. Meget politik fra Kommission og Ministerråd er kritisabel - jeg tænker især på hele den nyliberale økonomiske politik - men hvor herligt, at der også kan komme fornuftige ting fra den kant!

For højrefløjen er sagen klar: Udlændingepolitikken er åbenbart et særligt helligt område, så den skal fastlægges i Danmark, mens det er ok at vi underlægges det Indre Marked. Hvordan SF stiller sig her, står ikke ganske klart, men den store pointe er at det synes at være et objektivt vilkår, at vi ikke kan opretholde den nuværende udlændingepolitik. Med mindre vi melder os ud af EU, og det vil regeringen næppe. En dualisme med en 'dansk' udlændingepolitik, baseret på sær aftale med EU, og en europæisk økonomisk politik synes ikke at være mulig; domstolene vil ikke acceptere det.

Hvis det er rigtigt, er det fælles udspil - bortset fra integrationsforslagene - irrelevant, på linie med en masse andre regler på dette område. Forhåbentlig giver Ombudsmandens undersøgelse af den systematiske vildledning fra Udlændinge'service' anledning til en skandale af dimensioner, så alt skidt og alle de billige kneb kommer på bordet.

Derfor er SF's indrømmelser i det fælles udspil ikke gennemtænkte. Det er kortsigtet politik. Det er urealistisk politik

Demokratisk socialisme?

Overhovedet er SF's mere midtersøgende politik dårligt timet.

Alt tyder på at den globale økonomiske krise vil vælte ind over os som en efterårsstorm uden ende. Måske vil Danmark blive ramt særligt hårdt, i hvert fald skriver Financial Times (iflg. www.borsen.dk, 26/8 - 08), at den danske boligboble siger spar to til alle andre, så der bliver tilsvarende dybt at falde.

Generelt er det selvfølgelig umuligt at sige, hvor langvarig og dyb kapitalismens krise bliver, globalt og i Danmark. Men for et socialistisk parti som SF giver det sig selv, at krisen må blive anledning til at forklare liberalismens og kapitalismens fallit; det skulle ikke blive svært, når arbejdsløsheden stiger, lønningerne stagnerer og flere må gå fra hus og hjem. Tiden bliver ikke til at rykke til højre, men til venstre!

Eller giver det sig selv? I Nyhedsavisen var interviewereren, i anledning af 1. maj, ufin nok til at konfrontere Søvnald med principprogrammets ønske om, at et flertal i befolkningen gradvis skal afskaffe kapitalismen og indføre fælleseje over de vigtigste produktionsmidler. Det vil partiformanden imidlertid ikke - 'SF har ingen planer om at nationalisere' - og tilsyneladende banker hans hjerte lige så meget for den private som for den offentlige sektor (skønt kun den sidste er under demokratisk kontrol). Han vil heller ikke lovgive om lønarbejdernes medeje og medindflydelse, det må være op til fagforeningerne.

Lad os håbe at krisen vil få SF til at besinde sig.

Ikke for at gå tilbage til den gammeldags socialisme, hvor en arbejderklasse skal overtage produktionsmidlerne, men en demokratisk socialisme, hvor Folketinget gradvis berøver de tilfældige aktionærer og bestyrelsesmedlemmer magten. Når det viser sig at finanskapitalen har kørt den danske økonomi i sænk, kunne man fx foreslå en demokratisering (nationalisering, socialisering, - det er det samme) af Danske Bank, hvis aktionærer bestemmer over ca. halvdelen af den finansielle sektor. A. P. Møller-Mærsk har for resten 22,23% af Danske Bank's aktier, dvs. en bestemmende indflydelse. Få andre lande har oplevet en så voldsom koncentration af kapitalmagten: I 1980 havde de 10 største koncerner en omsætning svarende til 20% af bruttonationalproduktet, i dag er tallet 50%. Så der er nok at tage fat på for et socialistisk parti som SF.